

Laku noć, kapetane

Good morning, Captain.

Slint

There's somebody out there

Right outside the door

You can hear them breathing

You can hear them fucking.

Gnaw

Ja sam srećan čovek i Bog me voli. U bolnici je dobro, pronašao sam potrebno vreme, neophodno vreme. Ne radim ništa određeno u tom vremenu, samo se prisećam. A onda dođe Lelica. Razgovaramo i pretvaramo se da nema ničeg lošeg u svemu. Ona me drži za ruku. Ima meku i vlažnu šaku. I zaista se ništa ne dešava i ništa se više neće desiti i rekli su mi da ću ostati invalid, ali to nije važno, i ja znam za mnoge koje sam obogaljio i koje smo obogaljili, sažaljevaao sam ih, to je bilo ranije i bio je rat (a tada je sve moguće), sada znam da je pravda uspostavljena, jer ako u njihovom vremenu nije bilo sreće, onda je svejedno, i šta bi im značilo sve vreme i zdravlje ovog sveta ukoliko nisu božiji ljubimci kao što sam ja? Ja sam srećan i ja ću biti invalid, Lelica će stajati pored mene, nasmejana, a to je signal nebeskog

proviđenja. Verovatno bih, doduše, mogao da dobijem i orden za nešto, zajednica bi mogla da uradi toliko. Ipak bi bilo lepo okačiti taj orden i ponosno sedeti u kolicima pred zgradom, tokom značajnijih državnih praznika. Neko bi mogao da se zapita o tome, da donese odluku, akt, nešto u skladu s Pravilom službe, Elaboratom, a što ni u kom slučaju ne bi narušavalo borbenu gotovost zemlje.¹

Sreo sam čoveka, ubijali smo zajedno. Rekao mi je: Šta bi, kapetane? Šta sereš, rekao sam mu. Prošao sam, a on se ukopao. Saznao sam mnoge stvari u bolnici i usvojio neke od njih. Naučio sam dosta o budalama i nepotrebnom izlaganju njihovom delovanju. U vojsci vrvi od budala, moraš da čekaš rat ne bi li ih se rešio. Rat je bio dobar, mada ne potpuno efikasan. Neće se niko baviti mojim telom i njegovim manjkavostima.

Imam dobru ženu i to je dovoljno. Ona zna šta da radi s mojim telom. Bog mi je svedok, ona zna.²

Vojska, to je oružana sila. Dobra žena, to je takođe sila. Šta ja imam od svega? U redu je uniforma. U redu su epolete. Ali, šta konkretno ja imam od toga? Neki

---

¹ Dugo ostajem u krevetu otkad sam sama. Protežem se gola, otkrivam se. Mazim se. Prozor je otvoren, iako je decembar. U sobi je uvek suviše mirisa koji nije moj. Volim svoj stomak. Nisam rađala. To je zato što volim svoj stomak i ravninu kože. Volim da spustim ruku dole. Onda ne mislim. Volim da ne mislim. Nema o čemu da se misli.

² Imam ružne noge i to nije fer. Krive su i patila sam zbog toga. I nisam visoka. Patila sam i zbog toga. Naočare, izbačeni zubi zbog kojih se do četrnaeste nisam nasmejala... Sve u svemu, mnogo sam patila. To je zato što sam se opterećivala razmišljanjem. Čisto proseravanje.

mali ludak iz Tometinog Polja mi je potvrdio da tako stoji u Bibliji. Nema ničeg konkretnog za čoveka. Bibliju, s nelagodom moram da priznam, nisam čitao. Nisam sklon čitanju – ja sam čovek prakse i akcije. Izuzetak su misli, a njih ima toliko u mojoj glavi da je to čitava jedna biblioteka misli. Njih ja čitam. Malog blesana je raskomadala mina. Posmatrao sam to i rekao sam sebi kako je dobro zapisano u Bibliji, ako nije lagao. Mali drkadžija, nisu ga sahranili uz državne počasti. Nisu ga sahranili uopšte. Šteta je to, i za takvim kojotom mater negde zavija.³

Malo se stidim kad ona dođe. Da li zbog ove staračke pidžame, ali sve je otpočelo iznenada, poneo sam prvo što mi se našlo pod rukom. Ona zaboravlja. Razumem je, nežna duša. Žensko.

Kratka mi je ta pidžama, ne shvatam kako to, stalno pokušavam da je povučem nadole, ali ne ide. A i svi neopisivo vonjaju, nema dostojanstva, ljudi misle kako smeju da vonjaju ako im se više ne živi. Čudan vonj, tu, u bolnici. Vojska zaudara sasvim drugačije. Nije u redu da priređujem to ženi. Ona nije kriva. Nije to zaslužila. Mnogi mi zavide. Nikada to nisam ispustio iz vida.⁴

³ ... čisto proseravanje i užasan prdež.

⁴ Krevet je prostran, oduvek sam želela takav. Sad sam sama, i volim da se četvoronoške razvlačim po njemu. Jer ja sam mačka. Izbacim glavu i glasno kažem da sam mačka. Volim da govorim glasno i volim da osluškujem ono što glasno izgovaram. Ja sam mačka. Mačka. ... čka. Imam finu, skupu posteljину, osećam je pod kolenima. Posteljину obojenu u masni purpur. Uprkos nikotinu i katranom nabijenim tankim cigaretama s mentolom, ostalo je onog mladalačkog baršuna u mom glasu. Umem dobro da otežem samoglasnike, znam gde da stanem. To je seksi. Nasmejem se naglas i baršunasto mjaučem. Sloboda. Ja sam mačka. Mačkamačkamačka.

Veoma sam oprezan. To je profesionalna deformacija. Znam ja dobro šta mnogi misle. Znam ja dobro. Ali, ja sam komandir neprekidne straže. Ne prođe mnogo, i ljudi počnu da izneveravaju tvoje poverenje. Niko nije siguran. Preduzeo sam mere i strogo ih se pridržavam. Imamo savršen, otvoren odnos. Razgovaramo. Investiramo u budućnost našeg braka. Brak je svetinja. I majka je svetinja. I otadžbina je svetinja. Obećao sam joj da ću dati sve od sebe, da ću sve učiniti ne bi li postala majka. Ne može da dočeka, rekla je, žene su to. Uveren sam da će biti divna majka. Kao što je moja majka bila. Divna kao otadžbina. Držim do tog obećanja, jedne od onih misli, velelepni misli, bez kojih je ljudski život mizerna gomila govana. Zakleo sam se da ću je učiniti majkom, kleknuo sam pred nju, ovde, u bolničkoj sobi, ljubio sam joj ruke, mislio sam da će zaplakati, ali sam se prevario. Velika je to žena. Žena – heroj. Zaslužila je više od onoga što sam u stanju da joj pružim.⁵

Na vestima su govorili o solarnoj oluji. Nisam razumeo šta je to. Onda su pokazali polarnu svetlost u Norveškoj. Dobro je u Norveškoj. Tako mi izgleda. Video sam kuće u Norveškoj, čini mi se da tamo vode računa o kvalitetu gradnje. Po tome se može zaključiti kakva je zemlja u pitanju. Otišao bih da vidim to. Mogu da zamislim koliko bi se iznenadila ako bih joj ispričao

---

⁵ Kupila sam voće: jabuke, mandarine, banane, kivi, sve što sam mogla da pronađem. Stoji svuda okolo, na dohvata ruke, u raznolikim korpicama. Bavila sam se dekoracijom, bila sam strpljiva, stalo mi je do spavaće sobe. Doručkujem: ležim zatvorenih očiju i pružam ruke. Dodirujem ono što sam dohvatila i izigravam iznenađenu šmizlu. Unesem se u to, uzdišem i zagledam nenadanu voćku. Zagrizem snažno, sokovi mi se cede niz bradu i vrat. Zažmurim.

to o Norveškoj. Možda ona misli da sam krut čovek, da nisam dovoljno romantičan. Pada sneg u Norveškoj, video sam. To je romantično. Ona bi nosila lepu, plavu kapu tamo, ja bih joj skidao pahulje s nje. Ne znam dovoljno o toj oluji. Kakve veze ima sunce sa snegom koji pada? Mora da su pogrešili. Sigurno je greška. Nema sunca u Norveškoj.⁶

Oluja može da bude pogibeljna, tako su javili. Nešto je tu radioaktivno. Imao sam posla s radio-aktivnim stvarima, i mogu da kažem: to su stvari s kojima se nije igrati. Ljudima se spava od te oluje, rekli su. Primetio sam to, svi se vuku unaokolo kao poluleševi – doktori, sestre, vozači. Javiću joj da ne dolazi danas, zato što je opasno. Šta ako je umorna? Ne bi bilo loše da predahne malo. Šta ako joj se spava? Ja znam šta ću, u svakom slučaju. Ja znam svoje.⁷

---

⁶ Čarape su moj fetiš. Prelistavam kataloge, naručujem, isprobavam čarape pred ogledalom, nameštam se. Želim da moje noge izgledaju kao noge iz kataloga. Prekrštam noge. Vežbam. Prekrštam noge i uvlačim dim cigarete. Miris mentola i miris kvalitetnog duvana i miris voća i miris sveta koji je napolju. Mislim da sam srećna. Potrudila sam se da budem srećna i trud se isplatio. Svaki par čarapa bi trebalo nositi samo jednom, to bi bilo toliko uzbudljivo! Ritualno ih navući, lagano, kao kraljevsku, svilenu navlaku, šetati gradom u njima, osećati svilenu trenje između butina. Vratiti se, svući ih, i spaliti. Trebalo bi imati kamin. Trebalo bi gutati vatru. Mnogo vatre.

⁷ Prvi put sam to primetila u uglu školskog dvorišta: podizala sam se iz jame s peskom, skakali smo u dalj. Četrnaest godina, toliko sam imala. Podizala sam se, postavila četvoroonoške. Ranije bi se smejali, tad nije bio takav slučaj. Imala sam mali šorc, manji nego što bi trebalo, ne znam kako je majka propustila to da registruje. Ko zna, možda je i primetila, ali nije htela... Pametna je to žena. Dosta ličim na nju. Niko se nije smejao, svi dečaci su stajali iza mene. Presudno otkriće. Čisto otkriće. Malo sam se zadržala u tom položaju. Koliko snage i moći u otkrivanju onoga što jesi.